

en Loldrevision burde have grebet Leiligheden til at forøge vore indirekte Afgifter end gaa til en ikke ubetydelig Nedsættelse. Naar jeg siger „ikke ubetydelig“, siger jeg selvfølgelig ikke til de paaregnede 275,000 Kr., en Beregning, for hvis Rigtighed den høitagtede Finantsminister jo alt paa Forhaand har fralagt sig alt Ansvar, idet han forklarede, hvorledes den fremgik, nemlig kun naar man gik ud fra, at en Forhøielse eller en Nedsættelse af de nuværende Loldsatser slet ingen Indflydelse fik paa Mængden af de indsprte Væxer. Et meget overfladisk Jugement vil imidlertid let vise, at en Forhøielse f. Ex. maa faae Indflydelse. Jeg behøver kun ganske eksempelvis at nævne Vin. Der kan dog ikke være Tvivl om, at selv om Forbrngen af Vin bliver det samme, vil Indførselen ikke blive den samme; thi vel er vort Land ikke noget vinavende Land, men der er slet Intet i veien for, at det kan blive et vinproducerende, og her gives der Vinproduktion, Produktionen af kunstige Vine en saadan Bestyttelse, at den sikkert i Ly af denne vil reise sig til en blomstrende Industri. Dette kan for de Herrer, der sværme for at gjøre Danmark til et industridrivende Land, være ganske behageligt, jeg deler nu engang ikke dette Sværmeri. Jeg tror derfor, man maa være belavet paa en temmelig betydelig Nedgang i de indirekte Indtagter, selv saaledes som Lovforslagene se ud, naar de blive vedtagne i samme Stikelse, og værre vilde det jo blive, hvis alle de Nedsættelser, man fra mange Sider har hørt Ønske om, fik et praktisk Udtryk ved den endelige Vedtagelse. Jeg, der just ikke er nogen ubetinget Tilhænger af disse store Reformers, der svæve i Luften, som f. Ex. vor Retsreform, vort Befæstningsvæsen, Omdannelsen af vort Skolevæsen, ikke at tale om de store sociale Opgaver, som Alverdensforsørgelsestaster, Arbejderforsikringer o. s. v. — enkelte af disse Reformers tør jeg sige, at jeg endog saa sværmer grumme lidt for — mig forekommer det dog, at man af Hensyn til disses Gjennemførelse itide maa være belavet paa, at de ikke standses paa Grund af; at Staten ikke har de fornødne Midler, og det forekommer mig, at naar Andre, der anse disse Reformers for en Livssag for vort Land, for vort Følk, gjøre dette, maa de være endnu varommere med at bortkaste Indtagter, der dels vil forhindre, dels forhale Gjennemførelsen af disse Reformers.

Jeg skal med Hensyn til en almindelig Betragtning over Frihandel og Bestyttelse, der jo ligger saa nær ved dette Emne, ikke komme dybt ind paa dette Thema. Jeg sværmer ikke, jeg har ikke nogen stor Sympathi for nogen af Delene. Ganste vist kunde jeg som mange andre ærede Talere ønske, og i høj Grad ønske en Bestyttelse for vort Haandværk, men jeg tror, det er en Utopi, forsaavidt man vil give Haandværket en Bestyttelse, der ikke samtidigt kommer den større

Industri, Fabrikvirksomheden, til gode. Omvendt kan det lade sig gjøre, og desværre jeg er ikke ganste uden Frygt for, at det sker i det foreliggende Lovforslag, at yde Storindustrien en saadan Bestyttelse paa Haandværkets Beføstning. En af de væsentligste Motorer i Fabrikvirksomheden er Dampen, og de er jo det Moment, der ret udgjør Skilletegnet mellem Haandværk og Industri, men Dampen, den drivende Kraft, laver man jo nu langt billigere for Fabrikerne end tidligere, idet man fuldstændig ophæver Lolden paa Kul, nedsætter Skibsafgiften til det Halve, og maaste ganste ophæve den. Det er, hvad jeg havde at sige om Bestyttelsen; om Frihandelen kan jeg sige mig endnu kortere. Vi have hørt et Foredrag fra et æret Medlem, der erklærede sig for at være Frihandelsmand, og jeg maa sige, at, hvis Frihandelen paa det indirekte Skattevæsens Gebet manifesterede sig saaledes, saa vilde jeg ikke være saa overmaade bange for Frihandelen i den Henseende, thi jeg kan ikke negte, at det Prospekt, han fremtryllede af et saadant Beskatningssystem, for mig kunde staa som et Ideal; jeg har kun det imod det, at jeg tror, at det er praktisk uigjennemførligt.

Efter disse korte almindelige Bemærkninger skal jeg blot tillade mig at gaa over til et Par enkelte Punkter, og jeg skal da sige som min Mening, at jeg ganste slutter mig til de Herrer, som have udtalt, at det vistnok var en Illusion, naar man troede, at Nedsættelse af Lolden paa Livsforbrødenheder kom de lavere Lag i Samfundet særligt til Gode. Jeg tror, som der fra saamange Sider er udtalt, at paa Grund af de smaa Kvantiteter, hvori disse Lag kjøbe deres Livsforbrødenheder, vil Nedsættelsen af Lolden nødvendigvis gaa i Lommen paa Mellemandlere. Der gives her, som overalt, Undtagelser, der bekræfte Reglen, og som en saadan Undtagelse er der allerede af flere Talere anført Petroleum. Jeg glæder mig ogsaa ved den betydelige Nedsættelse, som Petroleumstolden har faaet i Lovforslaget, og jeg slutter mig ganste til de Herrer, som ønskede, at Lolden paa Petroleum helt maatte bortfalde, dog kun forsaavidt man vilde søge Kompensation paa andre Livsforbrødenheder, hvor det omtrent vil være givet, at Nedsættelsen ikke kommer disse lavere Lag i Samfundet til gode; jeg skal blot henlede Opmærksomheden f. Ex. paa Ris. Blandt Livsforbrødenhederne er der en Artikel, som til min Forundring er bleven staaende med den gamle Loldsat, det er Ost. Jeg negter ikke, at den ærede Finantsminister har givet en tilfyneladende fuldstændig rigtig og god Begrundelse af, at denne Artikel beholder sin gamle Lold, idet de Ostesorter, som nu indføres, maa henregnes til Lurusoste; men det kan ikke overses — og den høitævede Finantsminister vil mindst af Alle have overset — at